

Wang 1918. Klिंगens koster 12 Kr om komet; 2,00 Kr endell Heye

1 aargang. Klिंगens Redaktion. Edw. Slawelovej. 1. 5th. 1870x.

Klिंगen

INDHOLD

Omslagslithografi af Svend Johansen
Arnold Bennett om den nye Kunst
Fot. efter Mogens Lorentzen
Negersculptur og moderne Kunst af
Adam Fischer
Den store Kristoffer. Fot. efter
Mogens Lorentzen
Originallithografi af Harald Giersing
Apollon og Dafne. Af Ovid, oversat af
Walt Rosenberg
Dafne. Originallithografi af Axel Salto

Drømmen. Digt af Kai Hoffmann
Pasíphaë. Lithografi af Mogens Lorentzen
Originallithografi af Gabriele Münter-Kandinsky
Vrron . . . Vrron . . . Af Andreas Winding
Fot. efter Vestafrikansk Negersculptur. (Bisago-
øerne.) Orig. paa Etnografisk Musæum
Kunsthistorie. Af S. Danneskjold-Samsøe
Fot. efter Negersculptur (se ovenfor)
Originallithografi af Axel Salto
Anmeldelse og Notitser

ARNOLD BENNETT OM DEN NYE KUNST

A. B-s. skriver i *Flamman*:

I *Arnold Bennetts* sidste Bog — *Books and Persons* — findes der blandt nogle smaa giftige Kritiker af Samtidens Literatur et kort men lærerigt Kapitel om den moderne Malerkunst.

Bennett fortæller om sine første Indtryk af *Cézanne*. Hans Arbejder forekom ham til at begynde med ganske latterlige. *Cézanne* det var aabenbart en flink gammel Fyr, der morede sig med at fuske lidt i Kunsten! — Men nogle Aar senere saa han en skønne Dag rent tilfældigt et Maleri, der gjorde det dybeste Indtryk paa ham, og da han skulde se nærmere til, opdagede han, at det var en *Cézanne*. Fra nu af foregik hans Omvendelse til den moderne Kunst gradvis men sikkert, og han søgte de moderne Maleres Selskab for at høre deres Mening om Kunsten. — De er ikke alle lige gode Kunstkritikere, skriver Bennett. Selv er jeg heller ikke nogen god Kunstkritiker, — det er i det hele taget sjældent, at en skabende Kunstner er det. Men de prøver dog paa at omsætte deres Idéer i Ord. Man faar maaske stukket et Ord ud i Dag, og Resten følger engang i næste Uge, men tilsidst faar Tanken alligevel Form. Ved at høre paa deres Udviklinger, kom jeg til at tænke paa Literaturen. Jeg begyndte at spekulere paa, om jeg ikke burde lægge mine Idealer om paa en noget anden Bov. De virker nemlig overbevisende ved hele deres Person, disse Folk. Ved den Maade, de ræsonnerer paa, ved deres Alvor, deres Humor, ved den friske Maner, de har at gribe deres Arbejde an paa, og ved hele deres rolige Resoluthed virker de smittende overbevisende, man kan simpelthen ikke undgaa at blive revet med.

Da jeg nu havde gjort mig det klart, at den stadige Betragtning af moderne Billeder gjorde én led og ked af al andenrangs Kunst, fik én til at se paa den, som man ser paa Chokoladebilleder eller »Kunst« Fotografier, slog den Tanke mig: Om der pludselig fremstod en Forfatter, som i Ord fandt paa, hvad disse her har fundet paa i Farver, saa vilde jeg rimeligvis føle Afsmag for saa at sige hele den moderne Romanliteratur og blive nødt til at begynde helt forfra igen. Ja, sæt at der dukkede en ung Forfatter op og tvang mig og nogle af mine Samtidige — der heller ikke lider af overdreven Beskedenhed — til at indrømme, at vi i altfor høj Grad havde strævet med at skabe en pueril Realisme. Det vilde i Sandhed blive en stor og skæbnesvanger Dag — for os!

Mogens Lorentzen

NEGERSCULPTUR OG MODERNE KUNST

Løsenet for al den Kunst, der frembringes i Paris for Øjeblikket, hvadenten det er Maleri eller Sculptur, er Construction.

Enten det er Cubisternes brutalt paatrængende stereometriske Analyse af Motivet eller andre Retningers mere skjulte, men ikke mindre vilde Composition, er Constructionen den Axe, hvorom Kunstnernes Bestræbelser drejer sig.

Analysere Motivet, udelade alt, hvad der ikke andet end fylder uden at forøge Arbejdets Intensitet; finde de simpleste Udtryk for det modtagne Indtryk eller den undfangne Ide; virke ved Contrasterne, den rette Linje mod Kurven, intens Farve mod neutralt graat; saa stor Realitet som mulig; ikke at blive staaende ved den blotte Efterligning men gengive Tingene i en abstract Form, undertiden saa langt ud i det abstracte, at der absolut intet er tilbage af Motivet uden den Skønhedsforestilling og Glæde, Kunstneren har haft, medens han arbejdede; det er vel i Korthed, hvad moderne Kunst-Stræben gaar ud paa.

Hvis man ser saaledes paa moderne Kunst, forstaar man, hvorfor Negersculpturen er en af dens fornemste Pornyelseskilder.

Negersculpturen rummer nemlig de fleste af de Elementer, den moderne Kunstner arbejder med.

I Kraft af sin Primitivitet besidder den sorte Kunstner en stærk Følelse for Realitet. Saa lidt i Stand til at se Tingen, som den »ser ud«, at han ikke kan genkende et Fotografi af en af sine nærmeste, føler han alligevel dens Realitet saa stærkt, at han for Exempel ikke lader sig nøje med en Profiltegning, fordi den kun har et Øje. Negeren har ikke nogen concret Erindring af Form, men et sensuelt Erindringsbillede, og idet han giver dette Billede Udtryk, gengiver han det i Kraft af sin Primitivitet i de simplest mulige Former, samtidig med at han bevarer Sansningens Intensitet. Kæmpende med Materialet — for det meste Træ —, i Ærefrygt for Guddommen, hvis Billede han søger at finde ud, har Negerbilledhuggeren sejret i Kraft af sin Følelses Inderlighed.

I Modsætning til Negeren søger den moderne Kunstner bevidst at naa den samme enkle Realitet i Ærefrygt for det han finder smukt; og uden at efterligne Negeren, søger han, arbejdende med lignende Syntheser, at naa videre.

Man kunde tænke sig, at de tidligste græske og ægyptiske Sculpturer var lige saa nær til at befrugte den moderne Kunst; de er i Virkeligheden ogsaa mægtige Factorer i dens Udvikling; men hvis man i den nye Kunst ser en magtfuld Reaction mod Impressionismen og den dygtige, men overfladiske Akademikunst, som saa længe har blomstret, forstaar man, hvorfor Negersculpturen har endnu større Indflydelse.

Adam Fischer.

Mogens Lorentzen

Harald Giersing

Litografi

APOLLON OG DAFNE

AF PUBLIUS OVIDIUS NASO

OVERSAT AF WALT ROSENBERG

Apollons første Kærlighed var Dafne, Penæusflodens Datter. Gudens Elskov blev ikke vakt ved Hændelsernes Spil, Cupidos grumme Vrede var dens Ophav. Stolt af sin Sejer over Pythonslangen havde Apollon nylig set Cupido spænde sin Bues Streng og til ham raabt: „Hvad vil du, frække Dreng, med stærke Vaaben? Den Byrde sømmer sig for mine Skuldre, jeg, som kan sende Skovens *Vilddyr* Døden saa let som *Fjenden*; jeg, der nylig fælded med Pile uden Tal den svulne Slange, som tynged Landet med sin Edderbug. Vær du tilfreds med disse Elskovsflammer, som viden om du med din Fakkeltænder: men vælg dig ej min Hæderskrans til Ran!“

„Lad kun din Bue ramme alt, Apollon,“ svarer Cupido ham, „dig rammer min! Og er Alverdens Skabninger kun ringe mod dig, da skal jeg vise dig, min Hæder skal bringe dine Kranse til at visne!“ Med hastig Vingeflugt han bryder Luften, naa'r til Parnassets skyggefulde Tind og drager af sit Kogger tvende Pile, hver med sit Maal; den ene jager bort — den anden vækker just til Live — Elskov; gylden og med en hvæsset Spids, der blinker, er den som vækker Elskov; men den anden er sløv og bærer Bly kun under Skaffet. Med den han saarer Nymfen, men den anden fæster han marvdybt i Apollons Skulder; straks brænder han af Kærlighed til Dafne, men hun ved Navnet kun af Elskov fly'r, og lig Diana. Jagtens bly Gudinde, glæder hun sig ved Skovens dybe Dæmring og Skindene af Vildtet, hendes Fangst. Kun Pigebaandet sammenknytter Haaret.*)

*) De romerske unge Piger og Fruer bar en bestemt Slags Hovedbind (*vittae*), men de bandtes forskelligt af gifte og ugifte.

Mange begærer hende, men hun sky'r dem, og vandrer mandræd i de øde Skove, véd ej af Hymen, Amor eller Favntag. Det hænded ofte, hendes Fader bad: „Mit Barn, tag dig en Husband! Husk dog, Barn, med Børnebørn bør du min Stamme styrke.“ Men hun, der afskyr Bryllupsfakler, svarer, imens de fine Kinder rosenfarves og hun de kælne Arme sammenslynger omkring hans Hals: „O Fader, lad som Jomfru mig leve til min Død! Den Gunst Diana jo af sin Fader, Guders Hersker, nød“. Han føjer hende; — men din Skønhed, Dafne, forbyder dig at være den du vil, og dine Ynder kæmper mod dit Ønske.

Apollon elsker, brænder efter Favntag med Dafne, som han nylig saa, og haaber, at hvad han attraar, skal han ogsaa naa — og skuffes her af sit Orakel selv. Som axløs, lette Stub gaar op i Luer; som frønnet Gærde brænder, naar en Vandrer er kommet det for nær med sine Fakler eller ved Daggry glødende dem kasted, saaledes er Apollon tændt i Flammer, saaledes brænder han i Sind og Sans, og Haabet er en haabløs Elskovs Næring.

Han Haaret ser, som frit om Halsen bølger og tænker: „Var det kruset blot med Kunst!“ Han ser de lyse Øjne, Stjerner lig, og Munden, som han gerne mér end saa; han priser hendes Fingre, hendes Hænder, og Armene, mér end til Hælvten nøgne. Hvad ej han ser, end skønnere han tror; men snarere end Vindens Pust hun flygter og standser ikke ved hans Raab: „O Nymfe, hør mig og bliv! Det er jo ingen Fjende, som dig forfølger. Bliv, jeg dig besværges! Du fly'r mig her som Lammet fly'r for Ulven, for Løven Hinden, Duerne for Ørnen

med skræmte Fjer. Du fly'r som for en Fjende,
 men Elskov gør jo mig til din Forfølger.
 O, vogt dig, at du ikke snubler; vogt dig,
 at Torne ikke saarer dine Fødder,
 som aldrig sligt fortjente. Vé mig, vé,
 om jeg skal blive Aarsag til din Smerte!
 Den Sti, du løber paa, er haard og knudret;
 løb sagtere, og jeg min Hast vil mindske.
 Lær dog at kende den, som elsker dig.
 Jeg er jo ingen Bjærgbeboer, Hyrde,
 ej nogen raa, trælbaaren Hjordedriver.
 Du véd ej, hvem du fly'r, dumdristige,
 kun derfor flygter du. Mig dyrker Delfi,
 og Tenedos og Pathara og Claros.
 Jupiter er min Fader. Klargjort vorder
 ved mig alt hvad der bliver, var og er.
 Til Lyren knyttes Sang og Digt ved mig.
 Ufejlbar er min Pil; end mere sikker
 kun den, der traf mit Hjærte, aldrig ramt
 tilforn af Elskovs Pile. Lægens Kunst
 er skabt af mig. Jeg kaldes Hjælperen.
 Urternes Kraft er underlagt min Vilje.
 Vé mig, at ingen Lægeurt der findes
 mod Kærlighed, og at min Kunst, der gavner
 Alverden, for sin Herre kun er gavnløs!
 Og han vil sige mér, men Dafne flygter
 i frygtsom Hast og lader sin Forfølger
 med usagt Ord paa Læberne tilbage.
 Og dejlig var hun, selv imens hun løb:
 Vindene blotted hendes hvide Legem
 og bølged stærkt i hendes Klædebon;
 den lette Luftning vifter gennem Haaret,
 i Flugten var hun skøn som aldrig før.
 Ej længer vil den unge Guddom ofre
 sin søde Bøn forgæves. Frem han haster,
 af Amor, som ham følger, drevet frem.
 En gallisk Mynde lig, der just har øjnet
 en Hare paa den vidtudstrakte Mark:
 ved ilsomt Løb den ene søger Byttet,
 den anden Frelse; hin, som haaber, just
 i næste Nu at slaa sin Tand i Ofret,
 med fremstrakt Snude strejfer Harens Fod,
 men denne, stedt i Tvivl, om den er greben,
 i sidste Nu fra Biddet flaar sig løs

og undgaar Munden, som har rørt den alt —
 just saadan iler Foibos og den Skønne,
 af Haabet han, af Frygten hun gjort snar.
 men hurtigst er dog Guden, som forfølger,
 thi Amor staar ham bi med sine Vinger,
 han haster fremad uden Rast og Hvile,
 alt bøjer han sig over hendes Ryg,
 og rører med sin Aande Dafnes Haar,
 der flagrer vildt. Da blegner hun afmægtig;
 den vilde Flugt har ranet hendes Kraft,
 og vendt imod Penæusflodens Bølger
 hun raaber: „Hjælp mig Fader, hjælp, saasandt
 I Floder ejer Guddomsmagt og Evne!
 Udslet ved en Forvandling denne Skønhed,
 som bragte mig kun alt for stor en Gunst!“
 Og knap er Bønnen endt, før blytung Mathed
 de runde Lemmer stivner, spæde Bark
 det bløde Bryst omslutter, Haaret vokser
 i grønne Blade, Armene i Grene.
 Den nys saa lette Fod af seige Rødder
 nu bindes fast, om hendes Ansigt drager
 sig Træets Krone, og i den alene
 bevares end en Glans af hendes Skønhed.

Endog saaledes elsker Foibos Dafne.
 Da med sin højre Haand han rører Stammen,
 føler han hendes Hjærte endnu banke
 under den unge Bark. Og mens han knuger,
 som var det Dafnes Lemmer, Grenene
 i Favntag ind, han kysser Træet ømt;
 men Træet selv sig vægrer ved hans Kys.
 da raaber han: „Kan Du saasandt ej blive
 min Viv, forvist du være skal mig viet!
 Mit Kogger, mine Lokker og min Lyre
 skal bære dig til evig Tid, o Laure.
 Du skal bekranse Latiums Sejerherre,
 naar glade Stemmer hilser hans Triumf
 og Jubelskaren gaar mod Capitol.
 Ved Cæsars Slot paa Palatin skal du
 som Vogter staa og trofast værne om
 hin Egekrans, hvormed dets Port er smykt.
 Og ligesom mit Haar i frie Lokker
 skal bølge om mit ungdomsfagre Hoved
 til evig Tid, saaledes skal og evigt
 du bære stedsegrønne Blades Hæder.“ —

DRØMMEN

Hvad jeg aldrig kan forklare,
hvad jeg nu har glemt omtrent —:
jeg har besøgt en Klode bag om Rum og Firmament.
Dér, hvor søjleret er krum,
dér, hvor talende er stum —
dér, hvor Sjælen er et langt henhvirvlet Skum.

I et Mørke, som var Lys,
har jeg éngang været *to* —
én, der græd, og én, der lo —
under Taagernes Bro
kom en Skikkelse imod mig —
og jeg *var* os begge *to*.

Hvad jeg ikke kan forklare,
hvad jeg aldrig helt har glemt —:
som en Luth med Klokketemt
har jeg éngang været stemt . . .

Den Klode, hvor jeg bor mellem Formiddag og Nat,
er besynderlig nok — og jeg tænker tit, besat
af alle Tings Forvirring, at naar jeg dør engang —
er der saa andet under Blaaet,
jeg vil syn's, jeg har forstaaet,
end at Solsorten sang? . .

Jeg har besøgt en Klode i et andet Univers.
Paa en Eng steg jeg i Land fra et rosenfarvet Mers.
Jeg har boet i Land Feber i et Hus, som var et Vers.

— Dér, hvor Himmerig og Hel
er et aldrig standset Væld,
dér, hvor to og to er fem,
staar en Solopgang paa Klem
til den *Drøm*, som er — maaské — mit rette Hjem . . .

Kai Hoffmann.

Gabriele Münter-Kandinsky

Litografi

Vrron . . . Vrron . . .

Paris, i Januar.

Jeg kan ikke lide de Journalister, der skriver venligt overbærende og overlegent beskyttende om ung Kunst. Vi kender alle det typiske »Interview med en ung Kunstner«, som nu findes i de fleste Dagblade. Jeg har selv fabrikeret en Del af Genren i min Tid, saa jeg kender den i hvert Fald. Det holdes i en let ironiserende Tone; man lader Kunstneren tale, men indskyder med passende Mellemlum en lille

Sætning, der viser, at man ingenlunde selv er imponeret. Det er ikke noget Interview, som giver et sandfærdigt Indtryk af Kunstneren eller af hans Mening; den halve Spalte Petit er kun stablet op for at vise Læserne, hvilken ung, begavet, vittig og overlegen Medarbejder, Bladet har. Men det vidste vi jo i Forvejen! I Stedet for at faa noget virkeligt at vide om, hvad unge Kunstnere tænker og føler, serverer man os en til det kvalmende gentaget Selvforherligelse. Disse unge Herrer af Pressen minder mig altid om Lakajen, der smiler nedladende, idet han hjælper sin Herres Gæster Overtøjet af . . .

Virkelig Overlegenhed findes ikke i disse Artikler. Thi den overlegne Journalist skal have Mod til at erklære, enten at dette er godt, eller at dette er noget Møj. Den overbærende Venlighed er Mangel paa Mod, Mangel paa Dannelse, Kultur, Viden og personlig Dømmekraft. Journalisten, der intet ved og intet forstaar, søger blot at dække sig selv bag den ironiske Form. Han vadsker sine Hænder i Folkets Paasyn. Skulde den unge Kunstner da senere — mod Forventning — slaa igennem, kan han altid erklære: »Hvad sagde ikke jeg!« Og driver den unge Kunstner det ikke til noget videre i Livet: »Jo, sagde jeg det ikke nok!«

Det mest komiske ved Sagen er maaske, at det i Reglen er Bladenes yngste Medarbejdere, der sendes ud i den Slags Ærinder, — dersom da ikke Kunstneren selv opsøger Journalisten paa hans Kontor, og saa er han redningsløst fortabt; thi intet er farligere end at bede en ubefæstet Bladmand »om en Tjeneste«! I Stedet for som ung at være solidarisk med de unge, gør Journalisten alt for at tækkes de gamle og Filistrene.

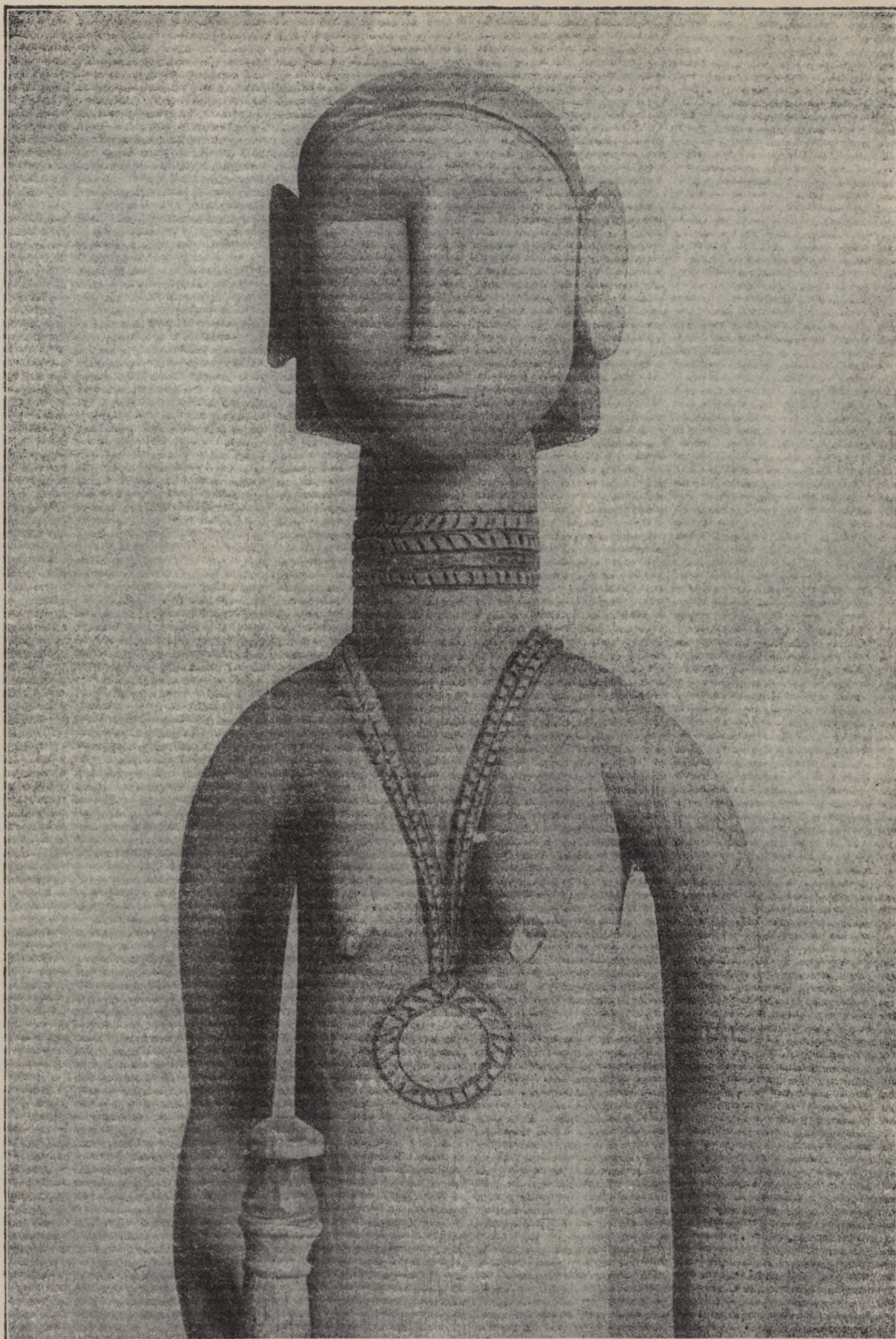
Jeg har som gammel Bladmand følt Trang til at skrive disse Linier. Ikke for at inklade mig paa nogen Polemik. Dertil er Postgangen mellem Kjøbenhavn og Paris for langsom. Heller ikke, fordi jeg er taabelig nok til at mene, at Tilfældet skulde være særlig dansk. I alle Lande findes der Mennesker, som til evige Tider vil affærdige moderne Kunst med en Artikel om den berømte *Æselhale* fra *Lapin agile*, eller som vil mene, at den »sunde kjøbenhavnske Latter« kan tage Livet af Ungdommen. (Som om et tilfældigt Fernisseringspublikum i en tilfældig lille Hovedstad overhovedet betød noget i Diskussion om Kunst!)

Foran mig ligger netop et typisk fransk Eksempel paa denne Middelmaadighedens forlorne Overlegenhed. Det er sidste Numer af *Mercure de France*, hvori Hr. *Charles Henry Hirsch* efter Sædvane giver en Oversigt over forrige Maanedes Tidsskrifter og bl. a. gør sig særlig lystig over et Digt i de unges *Revue Sic*. Hvad er nu Grunden til Charles Henry Hirsch's Munterhed? Hvem er Hr. Hirsch?

Han er en Mand paa Paul Forts Alder, altsaa sidst i Fyrrerne. Han har skrevet en Del Romaner, som man læser i Jernbanekupéen, er desuden en Mester i disse smaa Fortællinger paa halvanden Spalte, som findes i franske Dagblade, — en journalistisk Rædsel, literært set ligesaa unyttig, som den bladligt set er overflødig. Han er med andre Ord en Forfatter, som kun er reusseret økonomisk. De ældre, hans jævnaldrende regner ikke med ham; de unge vil intet have at gøre med ham. Deraf hans Munterhed, naar Talen er om moderne Digtning! En literær Lakaj, der saa inderlig gerne selv vilde være med . . .

Digtet, som Hirsch gør sig vittig over, og som rimeligvis vil more enhver rettænkende normal Læser, lyder saaledes:

Vestafrikansk Negersculptur

KUNSTHISTORIE

Rektor J. K. Larsen skriver i Aarhus Stiftstidende 5. feb. 18 som følger: »... Kunstværker fra den tid (tiden ned mod Perserkrigene) er ingenlunde, hvad vi kalder fejlfri, men kunstnerne sled hæderligt...« osv.

Disse ord viser fortrinligt lægmandens opfattelse af kunstværket som værende mer eller mindre »rigtigt«, mer eller mindre »fuldendt«. For den »dannede«, der har sit syn paa kunst fra Lybke og konsorter, begynder kunsten til nød med de evindelige »Ægyptere og Babyloniere«, kulminerer et par gange, først med Grækerne, saa i Renaissance, tilsidst i Thorvaldsen, det øvrige bedømmes skolemesteragtigt i forhold til disse »klassiske« »blomstringsperioder«, enten hæver kunsten sig mod dem eller synker ned fra dem. Findes der et dannet menneske, der ikke sværger til Pheidias, Raffael og Michelangelo?

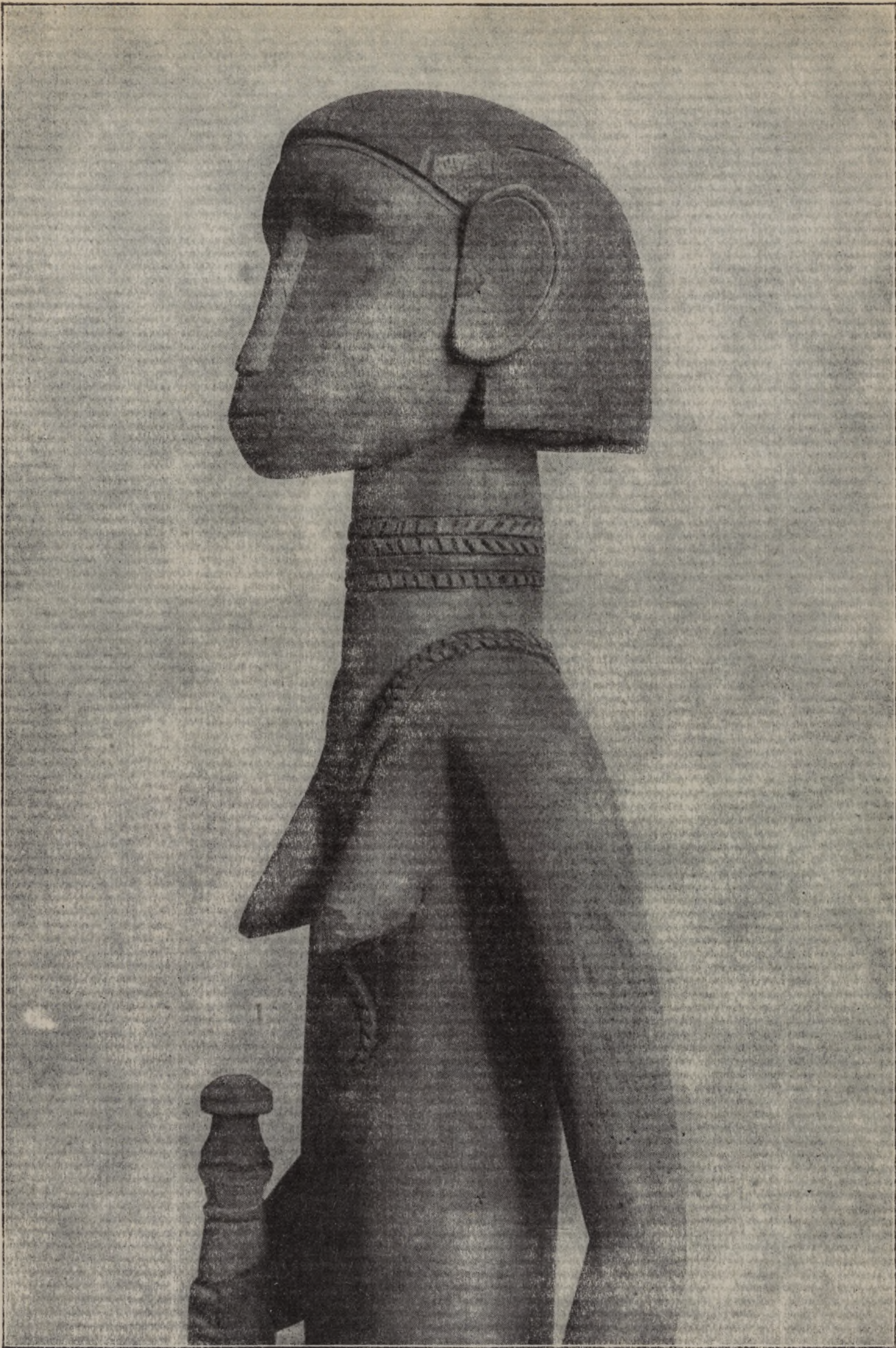
Maatte der snart komme en kunsthistorie baaret af vor tids syn paa kunst. Her skal kun nævnes et og andet, der maatte komme til at staa i den. Først og fremmest: at ligesaa mange opfattelsesarter der er, ligesaa mange arter kunst er der, og de kan ikke vurderes indbyrdes. Hvorsomhelst den kunstneriske følelse under sindets pres som ved en kortslutning naar det sikre, koncise udtryk for sin stemthed, der er det fuldendt kunst uden hensyn til »dannede« anatomiske fornødenheder. Vildmandens anelser, hans gru og raffinerede fantasi, hans uendelige mystik faar eviggyldigt udtryk i skrækmasker, troldmandsmasker eller i udskaarne eller malede sanseforvirrende ornamentter og figurer. Til andre tider hos andre folk søger mystikken frem alene gennem farver, se f. eks. Limogesskrinet paa nationalmuseet (2. afd. 583 C). Laaget viser dybbroncefigurer silhouetagtigt mod lys blaagrøn og blaaviolett bund, en lille skarp accent af lysgult findes i kors og glorier. Det hele lever, gærer og ulmer, men det er jo ogsaa fra de mystisk brogede kirkeruders tid. Endvidere vil bogen fortælle om, hvordan indianernes farveanslag f. eks. i deres lertøj, er hvidt, sort, brunt og mørk engelskrødt, en dæmpet, behersket, kultiveret akkord. Vil de give glædens potens, gribe de til papegøjefjer og løbe vild i ubehersket brogethed. I solklare snelande gives glædefølelsen mere enkelt og skingert, som en trompetlyd, i Grønland f. eks. dannebrogssrødt paa hvidt. Hvor en dansk fajance giver rødt og grønt i blomsterornamenter, er følelsen ligesom undervejs, i en russisk kop kan man se de samme farver slaa ud i fuld befriende fagerhed. Et kroatisk bondebroderi giver glædefølelsen med ren citrongult paa hvidt, det er som tusinde lærker.

Og den stakkels neger, som har gjort omstaaende kvindefigur, har ikke været mindre grebet i sit hjerte af pigebarnets almagt og afmagt, end Lionardo var det overfor Mona Lisa. Pigebarnet i træ blev anderledes, men ikke mindre forstaaelig.

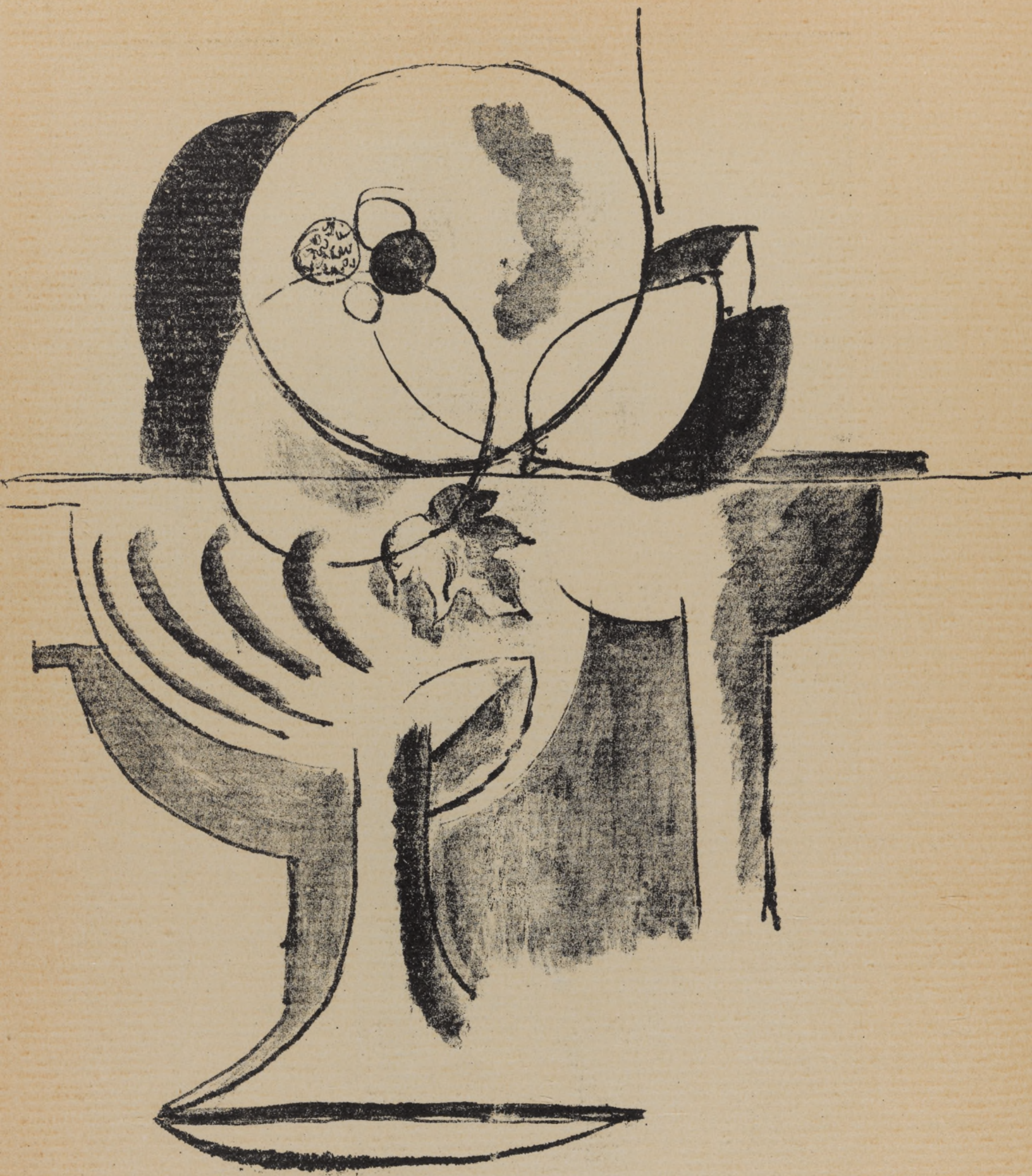
Tilsidst vil bogen fortælle, at den kunstner, der i vore dage føler sin svaghed, han er ikke mere forpligtet at søge støtte i akademiernes evige fotografier efter Tizian og Velasques, han har pludselig faaet alle tiders og alle folks kunst til sin raadighed og tør hæfte traaden til hvor han vil.

S. Danneskjold-Samsøe.

Negersculptur

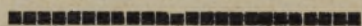

Axel Salto

Litografi

AFORISME

Det er et Arbejde at blive Kunstner,
Geni fødes man til. Derfor er der saa
mange Genier — og saa faa Kunstnere.

Tilsendt: Sigurd Schultz: »Ny Horisont«, Betragtninger over den nye danske Kunst ud fra Efteraarsudstillingen. V. Pios Boghandel. 1918.

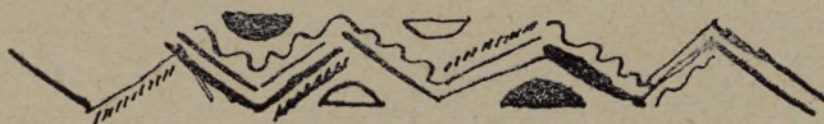
Albert Naur skrev i »Klingen«s Januarhefte noget om Spaltningen mellem den Kunst, som er subjektiv og stærkt følelsesfuld, bekendende, og den, som ikke er personlig pointeret, men stærk i det billedmæssige. »Vi er«, skrev han, »ked af Personlighed fremfor alt i Maleri og længes mod en Malerkunst, hvor Personlighederne lægger deres Kræfter i, til bedste for Billedets Skabelse som optisk Skønhedsgenstand.«

Hr. Schultz hører afgjort hjemme paa den »stærkt følelsesfulde« Side. Han har studeret »Klingen« med Flid og gjort sine Notater, men han er og blir misfornøjet med den nye danske Kunst; han har forgæves søgt de »evige Værdier« i den.

Han savner en vis Mystik, noget »dunkelt, anet underfuldt«, som han dog finder nogle svage Tilløb til hos enkelte Malere og i Literaturen hos Harald Bergstedt, Karl Gjellerup og Professor Birck, — »Trangen til *Livets* Mystik, det uforgængeligt-evige, uudsigelige, som rører sig i alt, det mindste som det største, som forbinder alle Stoffer og alle Væsener i Slægtskab, alt værendes samlede Sum, selve Livet.«

Det er »Følelsen«, der er det første og betydningsfuldeste. Og Maalet naaes kun ved Udvikling af Personligheden. »Gennemføres denne Udvikling frit og naturligt, saa vil vor Kunst sikkert naa frem til fuldt Udtryk for sin Samtid og sit Folk. Den vil blive — ikke som nu en fremmed, men en national dansk Kunst.« — Det kunde Slott Møller jo ikke have skrevet smukkere.

Poul Uttenreitter.

Fra Paris: Matisse og Picasso udstiller i Øjeblikket sammen hos Paul Guillaume. De klæder ikke hinanden. Picasso maler nu store Billeder bestaaende af Farvepletter med forskellig Stofvirkning, en fuldkommen Abstraktion fra Motivet...

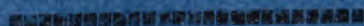
Den af »Klingen« planlagte Udstilling af ung dansk Kunst i »Der Sturm«s Lokaler finder først Sted i Juli.

Henvendelser angaaende Forsendelse o. l. af *Klingen* bedes ske til Ekspeditonen, Cato's lit. Etabl., Farvergade 8. Tlf. 4328.

UDSTILLINGER

Kai Nielsen, indtil 10. Marts. Dansk Kunsthandel, Nikolai Plads.
Albert Naur, » » » »
Ejner Jolin, 15.—26. Marts. » »
Mogens Lorentzen, 15.—26. Marts. » »
Fru Gabriele Münter-Kandinsky, indtil 11. Marts. Den frie Udstilling.
Den frie Udstilling, 20. Marts til Juni.

Paa Grund af gentagne Forespørgsler skal vi meddele, at den trekantede Vignet med Bolden og de tre spillende Figurer er tegnet af Styrmand Kai Klitgaard, der nu som Frivillig i den kanadiske Hær ligger syg i Frankrig af Gasforgiftning.

Klingen agter at paabegynde Udgivelsen af en Række Kunstbøger og Mapper indeholdende Originale Raderinger, Litografier og Træsnit af de Kunstnere, der er knyttet til Bladet. Mapperne fremstilles i et yderst begrænset nummereret Antal, som Klingens Abonnenter har Adgang til at sikre sig til en lavere Pris.

Som Nr. 1 vil fremkomme en Mappe med Jens Adolf Jerichau's efterladte Raderinger; Abonnenter kan ved direkte Henvendelse til Ekspeditionen eller Redaktionen købe den for 65 Kr. Bogladepris 100 Kr. Værket vil omfatte 11 Raderinger og trykkes, da den overvejende Del af Pladerne er af Zink, kun i et ringe Antal Eksemplarer. Da en Del af Mapperne allerede er bestilt, og vi gerne vil give Klingens Abonnenter Fortrinet, bedes man tegne sig i Tide.

»Klingen« udkommer den 5. i hver Maaned og koster 12 Kr. om Aaret, 2,00 Kr. enkelt Hefte. Udgiver: Axel Salto. Redaktion: Axel Salto og Poul Uittenreitter. Redaktionens Adresse: Edv. Glæsselsvej 1, Kbhvn. F., Telf.: Godth. 1870x. Trykkeri og Ekspedition: Cato's lit. Etabl. Telf. 4328. Abonnement tegnes paa Redaktionen og i Ekspeditionen; desuden modtager alle Landets Boghandlere Bestilling paa Bladet.

